

var meget forskellige fra dem, Frøken Ragnhild her udtalte; og han følte det derfor nu som en dobbelt Forpligtelse at imødegaa hende med sin Overbevisnings fulde Styrke.

De var naaet op paa Toppen af en Bakke, hvorfra man havde en af de milevide Udsigter, paa hvilke Egnen var saa rig. De havde forlængst overskredet Sognegrænsen, og fra det Sted, hvor de befandt sig, kunde man overse hele Vejlbj og Skibberups halvøagtige Sogn med dets blødtformede men fuldkommen nøgne Bakker, dets to Kirke-taarne og tre Vejrmøller og den sumpede Mosestrækning, der dannede dets Forbindelse med det øvrige Land. Til den anden Side — i Vest — saa' man ud over Kyndløse-Vesterby Sognets fladere men ogsaa venligere og mere afvekslende Landskab med et Par smaa Lunde, en vandrig Aa mellem grønne Enge og et Myr af smaa hvide, spredtliggende Huse foruden selve den store Kyndløse By — en af Landets største Landsbyer — der øjnedes et Stykke borte med et ildrødt Missionshus og en mærkelig Rundkirke, hvis forgyldte Vejrføj lyste mod Aftenhimlen som en nytændt Stjerne. Fjernt i Nord og Nordvest skimtedes endelig — som en blaalig Skybanke — det dystre Skovbælte, bag